

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobce: **V. K.**
narozený X, státní příslušník Ukrajiny
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2018, č. j. CPR-21587-5/ČJ-2018-930310-V230, o vyhoštění,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou dne 15. 11. 2018 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „orgán I. stupně“) ze dne 25. 6. 2018, č. j. KRPS-237237-31/ČJ-2017-010022, o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jímž bylo

rovněž stanoveno, že žalobci nelze po dobu 6 měsíců umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

2. Žalobce namítl, že žalovaný v rozporu s § 3 správního řádu nedostatečně zjistil skutkový stav. V průběhu správního řízení se omezil na důkladné zjištění skutečností v neprospěch žalobce, aniž by stejnou pozornost věnoval zjišťování skutečností v jeho prospěch. Konkrétně žalovaný nezjistil a neprokázal vztahy mezi jednotlivými zúčastněnými společnostmi a jeho závěry o řetězení smluvních vztahů směřujících k obcházení zákona jsou pouhou spekulací. Stejně tak se žalovaný nezabýval okolnostmi vyslání žalobce do České republiky a obsahem jeho činnosti zde, k čemuž měl vyslechnout oprávněné osoby ze všech zúčastněných společností. Tím porušil také § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť přijaté řešení neodpovídá okolnostem daného případu a nebyla šetřena jeho práva.
3. Žalobce dále namítl, že se s žalovaným neztotožňuje, pokud jde o hodnocení povahy jeho činnosti v České republice, které žalovaný bezvýhradně přejal od orgánu I. stupně. Žalobce byl svým polským zaměstnavatelem vyslán do Česka, aby pro něj pracoval, za což od něj dostával mzdu; nepotřeboval tedy zvláštní povolení k zaměstnání v České republice; ostatně jeho vízum není omezeno na konkrétní stát, nýbrž pouze na konkrétního zaměstnavatele, pro nějž může pracovat kdekoliv v rámci Evropské unie. Na tom nemůže nic změnit ani to, že zde žalobce prováděl dílo u české společnosti, pro kterou byl jeho polský zaměstnavatel najat. Žalobce měl vyřízené veškeré doklady (platné pracovní povolení pro Evropskou unii a byl nahlášen na úřadu práce), nemá tedy za to, že by zde pracoval nelegálně a nespátňuje žádný důvod pro správní vyhoštění. Postup jeho polského zaměstnavatele je zcela legitimní (přestože jej žalovaný bez dalšího pokládá za účelové řetězení smluvních vztahů), naopak postup žalovaného je v rozporu s unijním právem, zejm. s principem volného pohybu služeb.
4. Žalobce dále podotkl, že jakožto práva neznalý dělník je pouze zaměstnancem svého polského zaměstnavatele, jehož pokyny plnil. Dostál přitom všem požadavkům, které na něj byly kladeny – získal povolení k pobytu v Polsku, které jej opravňuje k výkonu závislé práce, a našel si v Polsku zaměstnání. I pokud by tedy snad polský zaměstnavatel postupoval nelegálně, sotva to může být kladeno za vinu žalobci, který byl přesvědčen o tom, že jeho zaměstnavatel vyřídil veškerou administrativu. Správní vyhoštění je tak zjevně nepřiměřeným a naprosto neadekvátním opatřením a bylo by vzhledem k jeho následkům na místě umožnit žalobci dobrovolné vycestování z České republiky a konzumování pobytového oprávnění v Polsku, což v důsledku správního vyhoštění žalobce učinit nemůže a vyhoštění mu také brání v získání dalšího pobytového oprávnění v budoucnu.
5. Podle žalobce žalovaný nesprávně posoudil otázku přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce neměl možnost náležitě se vyjádřit k rozhodným skutečnostem týkajících se přiměřenosti rozhodnutí. Orgán I. stupně navíc přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců nepřezkoumal, pouze v prvostupňovém rozhodnutí vypočetl všechna v zákoně uvedená kritéria, s nimiž se však nijak nevypořádal. Úvaha o dopadu rozhodnutí na život žalobce je tak čistě formalistická, bez vztahu k posuzované věci, pro niž je rozhodné, že jeho pobytová historie mu může zmařit opětovnou pobytovou žádost. Nemůže být jediným kritériem, že žalobce má na Ukrajině zázemí a má se tedy kam vrátit. Žalovaný nezohlednil, že žalobce má stále povolený pobyt v Polsku, a nemožnost tam pobývat má

nesporně dopad do jeho soukromého života. V tomto ohledu je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

6. Dále žalobce namítl, že žalovaný nedostatečně a nepřezkoumatelně posoudil možnost jeho vycestování. Z napadeného rozhodnutí ani z podkladů obsažených ve správním spisu není patrné, jak žalovaný dospěl k závěru, že mu v případě návratu na Ukrajinu nehrozí nebezpečí vážné újmy, přestože tam probíhá ozbrojený konflikt. Žalobce, který má legitimní obavy z návratu do vlasti (srov. judikaturu Nejvyššího správního soudu k pojmu vážné újmy), tak nemá možnost na tento závěr jakkoli argumentačně reagovat.
7. Žalobce dále zdůraznil, že krátce po zahájení řízení o správním vyhoštění, které v prvním stupni trvalo téměř rok, opustil území České republiky, neboť nechtěl porušovat právní předpisy České republiky, přestože považoval své zaměstnání za legální a hodlá se nadále proti vyhoštění bránit. Podle žalobce však již ochrana zájmů společnosti nevyžaduje uložení správního vyhoštění, neboť cíle opatření již bylo dosaženo, a naopak jeho uložení žalobce nepřiměřeně zatěžuje, neboť po dobu řízení neběží lhůta správního vyhoštění.
8. Na závěr žalobce namítl, že délka správního vyhoštění nebyla nijak přezkoumatelně zdůvodněna. Nemůže obstát konstatování žalovaného, že byla tato doba stanovena na samé spodní hranici, neboť správní vyhoštění v délce 6 měsíců není odůvodněno okolnostmi případu ani osobou žalobce a dle mínění žalobce neodpovídá praxi orgánu I. stupně. Žalobce doplnil, že v předmětné věci se jedná jen o několik dní údajně nelegální práce, přičemž žalobce je trestně zachovalý a vždy zde pobýval legálně.

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se podrobně vyjádřil a uvedl důvody pro správní vyhoštění žalobce, který od 24. 7. 2017 do 26. 7. 2017 byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, což bylo náležitě zjištěno a doloženo podklady. Žalovaný má za to, že se s nelegálním zaměstnáním žalobce podrobně vypořádal, a že v předmětném případě je vyhoštění přiměřeným opatřením. Žalovaný v této souvislosti poukázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 5. 9. 2018, č. j. 45 A 7/2018-20, který dle jeho mínění plně koresponduje s nyní projednávaným případem. Žalovaný tedy nepovažuje žalobu za důvodnou, a proto navrhl, aby ji soud zamítl.

Soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti:

10. Dne 26. 7. 2017 byl žalobce zajištěn při policejní kontrole v areálu výrobní společnosti L. – Ing. J. L., s. r. o. (dále jen „L.“), neboť se sice prokázal platným cestovním pasem a polským dlouhodobým vízem typu D platným od 26. 5. 2017 do 31. 12. 2017, avšak neměl žádné platné pracovní povolení ani povolení k zaměstnání na území České republiky. Se žalobcem bylo téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění a byl vyslechnut.
11. Do protokolu o výsledku žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval za zaměstnáním dne 21. 7. 2017 z Polska, kde byl asi dva týdny, z čehož přibližně týden a půl pracoval v masokombinátu firmy M. P.. Podepsal zde smlouvu o provedení práce a založil si bankovní účet. V Polsku kontaktoval pana V. P., který mu nabídl práci v České republice a slíbil mu legalizaci víza a práce. Žalobci se nelíbilo chování v polské firmě (např. změna výše mzdy), a proto ukončil práci v polské firmě a odcestoval s panem P. do výrobní společnosti L., kde dostal oblečení a další věci. Do práce nastoupil v pondělí (pozn. soudu: 25. 7. 2017). Jeho činnost spočívala v oddělování masa od kosti nožem. Práci mu ukázal a

kontroloval vedoucí linky. Mzda ve výši 90 Kč za hodinu a následně 110 Kč za hodinu mu měla být vyplacena na účet. Docházka se kontrolovala čipem. Žalobce bydlí v Čelakovicích, ale přesnou adresu nezná. Na Ukrajině má přítelkyni, která je těhotná. Bydlí v rodinném domě patřícím jeho rodičům. Jeho budoucí rodina závisí na jeho výdělku v zahraničí, a proto by správní vyhoštění mělo na jeho budoucí rodinu finanční dopad.

12. Součástí spisu je dále evidence pracovníků přítomných na pracovišti dne 26. 7. 2017, z níž vyplývá, že žalobce pro společnost L. pracuje od 21. 7. 2017. Dále je součástí spisu smlouva o dílo ze dne 1. 6. 2016 uzavřená mezi společností L. jakožto objednatelem a společností I. EU, s. r. o. (dále jen „I. EU“), jakožto zhotovitelem. Předmětem smlouvy (dílem) je „závazek zhotovitele provádět práce podle předaného požadavku objednatele“. Dále je součástí spisu rámcová smlouva o dočasném přidělení zaměstnanců ze dne 30. 12. 2016 uzavřená mezi týmiž smluvními stranami, jejímž předmětem je závazek společnosti I. EU dočasně za úplaty přidělit zaměstnance k výkonu práce u společnosti L. a dodatek k ní ze dne 1. 2. 2017 a dohoda o dočasném přidělení zaměstnanců ze dne 30. 12. 2016. Dále je součástí spisu smlouva o nájmu prostor sloužících k podnikání ze dne 1. 6. 2017 uzavřená mezi společností L. jakožto pronajímatelem a společností I. EU jakožto nájemcem, jejímž předmětem je nájem budovy č. p. X v Jirnech za účelem provozování podnikatelské činnosti s předmětem podnikání řeznictví a uzenářství. Součástí spisu je také sdělení Úřadu práce České republiky ze dne 8. 8. 2017, podle něhož nemá žalobce žádné povolení k zaměstnání, avšak svým zaměstnavatelem agenturou I. EU byl přihlášen na základě § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti jako cizinec vyslaný na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě. Součástí správního spisu jsou dále pracovní smlouva (v češtině i v polštině) ze dne 21. 7. 2017 mezi žalobcem jakožto zaměstnancem a společností A. SP. Z O. O. (dále též jen „A.“) jakožto zaměstnavatelem, na základě které se žalobce zavazuje provádět pro společnost A. manuální práce v období od 21. 7. 2017 do 21. 7. 2019, a to za odměnu ve výši 1 750 zlotých měsíčně, a dodatek k této smlouvě (v češtině i v polštině) ze dne 24. 7. 2017, podle něhož je žalobce vyslán na služební cestu do České republiky na pracoviště společnosti I. EU. Dále je součástí spisu smlouva o dílo (v češtině a v polštině) ze dne 21. 2. 2017 uzavřená mezi společností I. EU jako objednatelem a společností A. jako zhotovitelem, jejímž předmětem jsou „manuální práce ve výrobě pro objednatele“.
13. Dne 7. 12. 2017 vydalo Ministerstvo vnitra závazné stanovisko, podle něž je vycestování žalobce na Ukrajinu možné. Žalobce neuvedl žádnou překážku, která by mu ve vycestování bránila, ani si není vědom žádného nebezpečí, které by mu v případě návratu do vlasti mohlo hrozit. Ozbrojený konflikt, který na Ukrajině probíhá, zasahuje pouze Luhanskou a Doněckou oblast, zatímco žalobce žije v Čerkaské oblasti.
14. Dne 12. 12. 2017 poučil orgán I. stupně žalobce o jeho právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o možnosti vyjádřit se k nim, avšak žalobce svého práva nevyužil.
15. Rozhodnutím ze dne 26. 5. 2018 orgán I. stupně podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců uložil žalobci správní vyhoštění a stanovil dobu, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie na 6 měsíců, přičemž podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil žalobci dobu k vycestování do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. V odůvodnění podrobně shrnul dosavadní průběh řízení a konstatoval, že na základě toho, co bylo v řízení zjištěno, shledal podmínky pro vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl zaměstnán u společnosti L., neboť práci vykonával pro tuto společnost za úplaty, pod

vedením jejích vedoucích pracovníků a za použití pracovního vybavení a oděvu, které mu tato společnost poskytla. Pracovněprávní vztah vznikl faktickým výkonem práce, bez písemné smlouvy. Uvedené zaměstnání žalobce vykonával bez povolení k zaměstnání, což bylo doloženo sdělením Úřadu práce České republiky ze dne 8. 8. 2017. Toto pracovní povolení bylo přitom podmínkou k výkonu zaměstnání, neboť se v řízení nezjistilo, že by žalobce spadl pod některou z výjimek stanovenou § 98 a § 98a zákona o zaměstnanosti. Výkon závislé práce nelze podřadit pod volný pohyb služeb. Všechny tři podmínky pro správní vyhoštění podle uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců byly tedy splněny. Výkon závislé práce bez příslušného povolení je společensky nebezpečným jevem a způsob, jímž se tak stalo, představuje obcházení procesu posouzení potřeb na trhu práce prováděný pobočkou Úřadu práce České republiky. Proto byla doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států, stanovena na 6 měsíců. Každé správní vyhoštění z povahy věci představuje určitý zásah do života cizince, je proto třeba vždy posoudit přiměřenost tohoto zásahu ve vztahu k protiprávnímu jednání žalobce. V dané věci jde o společensky nebezpečné jednání a pobyt cizinců, kteří se jej dopustili na území České republiky, není ve veřejném zájmu; oproti tomu žalobce zde nemá vůbec žádné vazby. Žalobci ve vycestování nic nebrání, jak to plyne ze stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 7. 12. 2017 a z jeho vlastních slov. Doba k vycestování byla určena v délce 15 dnů, neboť nevyšly najevo žádné konkrétní obtíže spojené s vycestováním žalobce, které by vyžadovaly stanovení doby delší.

16. Dne 11. 6. 2018 podal žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, které podáním ze dne 25. 6. 2018 doplnil. Odvolací důvody jsou shodné se žalobními body, žalobce tedy namítal, že orgán I. stupně nedostatečně zjistil skutkový stav, že žalobce v České republice pracoval legálně jakožto zaměstnanec vyslaný zaměstnavatelem, že případné protiprávní jednání zaměstnavatele nelze vytýkat žalobci, že je rozhodnutí nepřiměřené vzhledem k malé závažnosti protiprávního jednání a jeho soukromému a rodinnému životu, že žalobce nedostal možnost se k věci vyjádřit, že žalobci na Ukrajině hrozí vážná újma, že délka správního vyhoštění je odůvodněna nepřezkoumatelně a lhůta k vycestování je nepřiměřeně krátká.
17. Žalovaný v odvolacím řízení doplnil správní spis o stanovisko ministra vnitra ze dne 15. 10. 2018, kterým bylo potvrzeno, že vycestování žalobce je možné, a o související zprávy o zemi původu. Dne 22. 10. 2018 poučil žalovaný žalobce o jeho právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o možnosti se k nim vyjádřit, avšak žalobce svého práva nevyužil.
18. Dne 5. 11. 2018 žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
19. Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.). Ve věci soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem soudu souhlasili.

V posuzované věci soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:

20. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního

systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval. “

21. Podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[z]aměstnáním se pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.“
22. Podle § 89 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), „[c]izinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty unitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak.“
23. Podle § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti „[c]izinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.“
24. Podle § 98 odst. 1 písm. k) zákona o zaměstnanosti „[p]ovolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta unitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie“.
25. Soud se předně zabýval námitkou žalobce, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro svá rozhodnutí, a proto nezjistily stav věci bez významných pochybností a v nezbytném rozsahu. Ze správního spisu soud zjistil, že žalovaný při svém rozhodování vycházel z celé řady podkladů, které jsou součástí správního spisu. Podle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně, a proto nepotvrdil názor žalobce, že ohledně stavu věci panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu. Žalobce nadto nijak nespecifikuje, v čem spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V této obecné rovině proto soud dospěl k závěru, že správní orgány opatřily dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaný přihlédl ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplynula žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobce ostatně žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačil, nýbrž jeho tvrzení setrvala jen v naprosto obecné rovině. Není přitom na soudu, aby namísto žalobce dotvářel žalobní tvrzení.
26. Žalovaný provedl dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť vyslechl žalobce a provedl důkaz všemi potřebnými listinami týkajícími se jeho pracovněprávního vztahu a listinami dokládajícími dobu přítomnosti žalobce na území České republiky (vízum v cestovním pasu, evidence pracovníků přítomných na pracovišti společnosti L. dne 26. 7. 2017 a pracovní smlouva mezi žalobcem a agenturou A.). Na základě těchto důkazů byly zjištěny všechny okolnosti rozhodné pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobcem ve výrobních prostorách

společnosti L. Provádění dalšího dokazování by bylo nadbytečné, neboť žalobce žádný konkrétní důkazní návrh nenavrl. Stejně tak okolnosti týkající se přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce byly zjištěny v potřebném rozsahu, a to výsledkem žalobce, který jako jediný mohl uvést všechny skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky, správní orgány z jeho výpovědi vycházely a nezpochybnily žádnou skutečnost uvedenou žalobcem. Ani v žalobě žalobce nezmínil žádnou novou skutečnost, kterou by bylo třeba vzít v úvahu při poměřování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k právu na soukromý a rodinný život.

27. Nelze se ztotožnit ani s tvrzením žalobce, že neměl prakticky možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění. K těmto skutečnostem se mohl žalobce vyjádřit jednak v rámci své výpovědi, což rovněž v přítomnosti tlumočníka učinil, a dále kdykoliv poté. Žalobce je již od řízení před orgánem I. stupně zastoupen advokátem. Správní orgány obou stupňů umožnily žalobci vždy před vydáním rozhodnutí vyjádřit se ke shromážděným podkladům. Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by správní orgány opomněly náležitě objasnit a zhodnotit pro účely posouzení přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu. Výtky žalobce jsou ve vztahu k této otázce zcela obecné a omezují se na vyjádření obecného nesouhlasu s posouzením otázky přiměřenosti. Soudu nicméně není zřejmé, jak by mohlo být správní vyhoštění nepřiměřené ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce, jestliže má žalobce na Ukrajině těhotnou přítelkyni, zatímco na území České republiky nežije žádný jeho příbuzný ani osoba blízká. Sám žalobce pak vzhledem k relativně krátkému pobytu na území Evropské unie zde ani nemohl stihnout navázat žádné hluboké soukromé vazby. Na území České republiky nemá žádné vlastní bydlení, přespává na ubytovně u zaměstnání. Námitka tedy není důvodná.
28. Soud se dále zabýval námitkou žalobce napadající správnost právního závěru žalovaného, že žalobce na území České republiky pracoval bez povolení k výkonu zaměstnání, neboť měl platně uzavřenou pracovní smlouvu s polským zaměstnavatelem a v České republice legálně pracoval jako zaměstnanec polského zaměstnavatele vyslaný na služební cestu na základě existující rámcové smlouvy.
29. Je nepochybné, že činnost, kterou žalobce vykonával na území České republiky v Jirnech v provozu společnosti L., svým charakterem naplňuje znaky závislé práce. Žalobce totiž práci vykonával ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet (nikoliv svým jménem a na svůj účet), na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 – 35, nebo rozsudek ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016 – 53). Žalobce dle svých tvrzení pracoval na lince bourání masa ve výrobním provozu společnosti L., která kontrolovala jeho docházku, přičemž práci mu přidělovali a její výkon kontrolovali zaměstnanci společnosti L. Za odvedenou práci mu měla být vyplácena mzda ve výši 90 Kč za hodinu a následně 110 Kč za hodinu, kterou mu měli poslat na účet. Je tedy pravděpodobné, že mu byla mzda vyplácena společností L., která také jediná měla přehled o tom, kolik hodin žalobce odpracoval. Žalobce nepopírá, že by v provozovně společnosti L. vykonával závislou práci, nicméně argumentoval tím, že tuto práci konal pro svého polského zaměstnavatele (společnost A.), s nímž má uzavřenou pracovní smlouvu a který ho vyslal na pracovní cestu do České republiky na pracoviště společnosti I. EU, která ho následně dočasně přidělila k výkonu práce společnosti L.

30. Jediné povolení k pobytu i k zaměstnání bylo žalobci vydáno Polskou republikou (vízum typu „D“). Jde o národní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území Polské republiky a v souladu s čl. 21 odst. 1 a 2a ve spojení s čl. 18 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010, též k pobytu na území jiných členských států Evropské unie po dobu nejdéle 3 měsíců během jakéhokoliv šestiměsíčního období. Vedle oprávnění k pobytu je s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které je ovšem omezeno na území státu, o jehož národní vízum se jedná (v daném případě tedy na území Polské republiky). Národní dlouhodobé vízum typu „D“ vydané Polskou republikou tak neopravňuje jeho držitele k výkonu zaměstnání na území České republiky (polské povolení k zaměstnání nemá účinky na území České republiky). Držitelem povolení k zaměstnání vydaného orgány České republiky (resp. tzv. zaměstnanecké karty) žalobce není, což bylo prověřeno jak lustrací systémů Policie České republiky, tak dotazem na Úřad práce České republiky, ostatně to potvrdil i sám žalobce.
31. Soud se proto zabýval otázkou, zda výkon zaměstnání žalobcem na území České republiky je podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území České republiky je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Povolení k zaměstnání se vyžaduje právě i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem vyslán k výkonu práce na území České republiky na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy (§ 95 odst. 1 zákona o zaměstnání). Pokud je však předmětem této smlouvy přeshraniční dočasné přidělení cizince k výkonu práce k uživateli v České republice, úřad práce povolení nevydá (§ 95 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 28. 7. 2017 – toto časové znění zákona o zaměstnanosti je rozhodné pro posouzení věci z důvodu, že k výkonu zaměstnání došlo v období od 21. 7. 2017 do 26. 7. 2017), což navazuje na § 66 větu třetí zákona o zaměstnanosti.
32. Výjimku z tohoto pravidla představuje § 98 odst. 1 písm. k) zákona o zaměstnanosti, podle něhož se nevyžaduje povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta ani modrá karta k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, přičemž vyšel ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. 12. 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice 96/71/ES“), která upravuje tři různé formy nadnárodního poskytování služeb: a) podnik usazený na území jednoho členského státu vyšle pracovníka na území jiného členského státu na vlastní účet a pod svým vedením na základě smlouvy uzavřené mezi podnikem pracovníky vysílajícím a stranou, pro kterou jsou služby určeny, činnou v tomto členském státě, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; b) podnik vyšle pracovníka do provozovny nebo podniku náležejícího ke skupině podniků na území členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; c) jako podnik pro dočasnou práci či podnik poskytující pracovníky vyšle pracovníka do podniku, který jej využije, se sídlem nebo vykonávajícího činnost na území některého členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi podnikem pro dočasnou práci či podnikem poskytujícím pracovníky na straně jedné a pracovníkem na straně druhé. Z judikatury Soudního dvora

Evropské unie (279/80, Webb, C-307/09, Vicoplus) pak Nejvyšší správní soud dovodil, že službou, na kterou se vztahuje svoboda volného pohybu služeb, je i poskytování pracovní síly. Vzhledem k tomu, že přeshraniční poskytování pracovní síly je z obchodního a sociálního hlediska mimořádně citlivou oblastí a může mít značný dopad na pracovní trh členského státu, v němž sídlí příjemce takové služby (příjemce pracovní síly), mohou členské státy podřídit takové vysílání pracovníků požadavku získání pracovního povolení (k tomu srov. § 95 odst. 1 a 4 zákona o zaměstnanosti). Nejvyšší správní soud s ohledem na další judikaturu Soudního dvora Evropské unie (C-91/13, Essent Energie) dodal, že pracovníci, kteří vykonávají svou hlavní činnost v členském státě, kde je usazen podnik poskytující služby, a do hostitelského členského státu byli jako pracovní síla poskytnuti pouze dočasně a za účelem splnění konkrétní činnosti, neusilují o začlenění na pracovní trh, a nemohou tak pro tento trh představovat ohrožení.

33. Na základě těchto východisek dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že § 98 odst. 1 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří ačkoliv byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.
34. Soud v nyní posuzované věci vyšel z výše uvedeného výkladu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a v rámci jeho aplikace na projednávanou věc dospěl k následujícím závěrům. Plnění, které měl polský zaměstnavatel poskytnout na území České republiky, není službou ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES. Žalobce ve výpovědi uvedl, že mu práci v závodě L. zajistil pan V. P., jednatel společnosti I. EU, která je agenturou práce se sídlem v České republice. Později v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí (shodně jako v žalobě) doplnil, že byl po celou dobu výkonu pracovní činnosti zaměstnancem polského zaměstnavatele společnosti A. K tomuto tvrzení, je však třeba uvést, že smlouva o provedení práce byla mezi žalobcem a společností A. uzavřena až dne 21. 7. 2017 a dne 24. 7. 2017 její dodatek o vyslání žalobce do České republiky. Žalobce přitom sám uvedl, že začal v závodě L. pracovat již pár dní po svém příjezdu (21. 7. 2017), což dokládá i evidence docházky, podle níž do zaměstnání nastoupil již 21. 7. 2017. K vyslání tedy mělo podle smluvní dokumentace předložené společností I. EU, k níž byl žalobce údajně vyslán, dojít až tři dny poté, co žalobce do zaměstnání nastoupil. Je tedy zřejmé, že ve skutečnosti nedošlo k vyslání žalobce polským zaměstnavatelem A. k plnění závazků vůči společnosti I. EU, a že účelem smlouvy o provedení práce bylo pouze obejít zákonný požadavek na získání povolení k zaměstnání. Navíc je zřejmé, že plnění, které měl polský zaměstnavatel poskytnout na území České republiky, není vůbec službou ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES. Podle smlouvy o provedení díla ze dne 21. 2. 2017 uzavřené mezi společnostmi A. a I. EU spočívá předmět plnění v dodání

„manuální práce ve výrobě pro firmu I. EU s.r.o. na území České republiky“. Podstata takto ujednané přeshraniční „služby“ tak v daném případě nespočívá ve zhotovení díla (např. v podobě provedení stavebních prací, řemeslných prací, kontrolních prací, montáží věcí), nýbrž v dodání pracovní síly ve formě přidělení zaměstnance polského zaměstnavatele A. k českému příjemci pracovní síly I. EU, resp. L. Tento závěr dokládá i skutečnost, že žalobce ve výrobním závodu L. vykonával shodnou práci jako její kmenoví zaměstnanci a tato společnost rovněž sama evidovala docházku pomocí elektronického systému. Z výpovědi žalobce pak vyplynulo i to, že v průběhu výkonu pracovní činnosti nebyl řízen ani kontrolován ze strany polského zaměstnavatele, práci mu přidělovali místní zaměstnanci (mistr) a i pracovní pomůcky mu zajistila tato společnost. Ani pracovní odměnu, resp. zálohu mu neposkytoval polský zaměstnavatel společnost A. Nelze tedy souhlasit s tvrzením, že v průběhu výkonu pracovní činnosti v závodu L. bylo zachováno pouto mezi žalobcem a jeho polským zaměstnavatelem, tedy že konal práci jeho jménem, na jeho účet a odpovědnost, s využitím jeho pracovních pomůcek.

35. Soud se dále s ohledem na právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 36, zabýval tím, zda žalobce, který byl vyslán na území České republiky jako pracovní síla, vykonával jakoukoliv pracovní činnost u polského zaměstnavatele A. na území Polské republiky, tedy zda jeho vyslání do České republiky bylo jen dočasným odlehčovacím opatřením. Byť se žalovaný tímto aspektem výslovně nezabýval, vedly správní orgány dokazování i tímto směrem a jejich zjištění zřetelně vyplývají z obsahu správního spisu. Soud vyšel z toho, že polský zaměstnavatel A. uzavřel s žalobcem pracovní smlouvu v den, kdy přicestoval na území České republiky a dodatek, na základě něhož měl být vyslán do České republiky, až dne 24. 7. 2017, tedy tři dny po nástupu do zaměstnání ve společnosti L. Tato skutečnost rovněž vysvětluje, proč je ve smlouvě uvedeno bydliště žalobce na české adrese (S., M.). Smlouva o provedení práce, její dodatek o vyslání na pracovní cestu jsou tedy zjevně pouze formální, neboť žalobce se v době jejich uzavření již nacházel na území České republiky. Žalobce ostatně vypověděl, že před příjezdem do České republiky pracoval v Polsku pro společnost M. P., avšak práci sám ukončil a odjel s panem P. za slíbenou prací do České republiky. Tyto skutečnosti ústí v jediný možný závěr, a sice že žalobce nekonal pro svého polského zaměstnavatele A. na území Polské republiky žádnou pracovní činnost a nikdy pro něj nehodlal jakoukoliv pracovní činnost v Polsku vykonávat. Smlouva o provedení práce byla zjevně uzavřena pouze s cílem, aby žalobce vykonával pracovní činnost výlučně na území České republiky. Ostatně i skutečnost, že smlouva o provedení práce a dodatek ke smlouvě jsou vyhotoveny v česko-polském znění, svědčí o tom, že polský zaměstnavatel měl od počátku záměr poskytnout žalobce jako pracovní sílu na území České republiky.
36. Ze všech výše uvedených skutečností plyne, že pravou podstatou výkonu práce žalobce na území České republiky nebylo konat práci v rámci poskytnutí konkrétní služby polským zaměstnavatelem příjemci služby na území České republiky, jak tvrdil žalobce. Žalobce byl polským zaměstnavatelem A. přidělen k výkonu práce u společnosti I. EU, aniž by předtím vykonával na území Polské republiky pracovní činnost pro svého polského zaměstnavatele. Je tedy zřejmé, že podstatou činnosti polského zaměstnavatele bylo poskytnout českým smluvním partnerům neomezené služby agentury práce, tedy zajistit jim pracovní sílu. Tuto činnost nelze podřadit § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Naopak spadá pod § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, takže žalobce mohl konat závislou práci pouze na základě povolení k zaměstnání vydaného Úřadem práce České republiky. Takové povolení žalobce neměl, tedy byl na území České republiky zaměstnán bez

povolení k zaměstnání, ačkoli bylo toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Splnění informační povinnosti dle § 87 zákona o zaměstnanosti společností I. EU nemění nic na tom, že žalobce konal na území České republiky závislou práci bez požadovaného povolení, neboť informování Úřadu práce České republiky o tom, že k uvedené společnosti nastoupil k výkonu práce zahraniční pracovník, nenahrazuje povolení k zaměstnání ani zaměstnaneckou kartu.

37. Soud tedy uzavírá, že žalobce nebyl na základě pracovního povolení vydaného orgány Polské republiky oprávněn vykonávat pracovní činnost na území České republiky, ať již pro společnost I. EU nebo společnost L. Podstata a obsah smluvních vztahů mezi těmito v České republice usazenými společnostmi není v tomto ohledu rozhodná, neboť je zřejmé, že žádná z těchto společností nebyla příjemcem služby, na kterého by se vztahovala svoboda volného pohybu služeb mezi členskými státy EU. Objasnění těchto smluvních vztahů proto nemůže nic změnit na tom, že žalobce vykonával pracovní činnost na území České republiky bez povolení k zaměstnání, tedy neoprávněně. Z tohoto důvodu nelze spatřovat na straně správních orgánů žádné pochybení v tom, že se obsahem těchto smluv a smluvními vztahy mezi společnostmi A., I. EU a L. blíže nezabývaly. Rozhodné je pouze to, že výkon pracovní činnosti žalobce v závodu L. byl podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Žalobce však nebyl držitelem takového povolení, ani to netvrdí, takže vykonával závislou práci na území České republiky bez potřebného povolení k zaměstnání. Naplnil tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců (shodně též rozsudek NSS ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 Azs 60/2017 - 13).
38. Není přitom rozhodné, zda žalobce o tom, že potřeboval pro výkon práce na území České republiky povolení k zaměstnání, věděl, resp. zda byla utvrzován v tom, že může na území České republiky vykonávat práci bez dalšího povolení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011 – 80, dovodil, že „[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. (...) Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídit cizinci, aby opustil území České republiky a zakázat mu pobyt na území České republiky i po určitou v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu.“
39. Nelze rovněž přisvědčit argumentaci žalobce, že jen konal práci podle pokynů svého zaměstnavatele, neboť to nic nemění na tom, že vykonával na území České republiky závislou práci bez potřebného povolení k zaměstnání. Toho si ostatně mohl být vědom, neboť sám ani neměl v úmyslu konat práci pro polského zaměstnavatele A. na území Polské republiky. Z Polska, kde přibližně týden a půl legálně pracoval pro společnost M. P., přicestoval na území České republiky za příslibem lepšího zaměstnání, kde teprve uzavřel smlouvu s polským zaměstnavatelem a souhlasil se svým vysláním, to vše navíc až v době, kdy již započal s výkonem práce v závodu L. Měl a mohl si být vědom důvodu, proč nemůže uzavřít pracovněprávní vztah přímo s českou společností. Důsledky, které z toho plynou, tedy naplnění skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění, nejsou jakkoliv závislé na zavinění či osobních pohnutkách cizince ve vztahu k tomuto protiprávnímu jednání. Pracovněprávní vztah existující mezi žalobcem a polským zaměstnavatelem, jenž vznik protiprávního stavu vyvolal uzavřením smlouvy

se společností I. EU (jde *de facto* o dočasné přidělení žalobce k české společnosti do České republiky) a udělením dispozic žalobci, v jejichž důsledku porušil zákon o pobytu cizinců, neposkytuje žalobci žádnou „imunitu“ ve vztahu k odpovědnosti za vlastní protiprávní jednání a následkům z toho plynoucím. Žalobce, ač v zaměstnaneckém poměru a neznalý českého práva, je osobně odpovědný za to, aby vykonával závislou práci na území České republiky v souladu s právními předpisy (zákonem o zaměstnanosti). Bylo na něm, aby si sám ověřil, zda je výkon závislé práce možný v souladu s právním řádem státu, na jehož území má práci vykonávat. To nicméně neznamená, že by paralelně s tím nemohla vzniknout odpovědnost za umožnění výkonu závislé práce bez potřebného povolení i dalším subjektům. Námitka tedy není důvodná.

40. Žalobce dále namítl, že správní orgány se neměly uchýlit k uložení správního vyhoštění, nýbrž měly preferovat smírnou cestu a umožnit žalobci vycestovat z území České republiky, a to vzhledem k tomu, že měl v té době platné polské vízum. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Skutečnost, že žalobce měl v době zjištění nelegální práce platné vízum vydané Polskou republikou (v době rozhodování orgánu I. stupně již jeho platnost uplynula), nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, bod 45). I kdyby byl žalobce držitelem schengenského víza nebo českého národního víza, nejde o překážku, která by bránila vydání správního vyhoštění, neboť správní vyhoštění postihuje různé typy protiprávního jednání cizince, i kdyby byl oprávněn pobývat na území České republiky. Správní vyhoštění je nástrojem k ukončení pobytu na území. Uložení správního vyhoštění nevylučuje možnost, aby cizinec sám z území České republiky vycestoval na území jiného členského státu, jenž mu vydal povolení k pobytu (v daném případě na území Polské republiky). Naopak, zákon předpokládá, že cizinec po udělení správního vyhoštění dobrovolně ve stanovené lhůtě opustí území České republiky. Udělení správního vyhoštění by nebránilo žalobci v tom, aby nadále pobýval na území Polské republiky z titulu národního dlouhodobého víza, v jeho případě však platnost víza již uplynula. S vydáním správního vyhoštění je spojeno zařazení žalobce do Schengenského informačního systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie [návětí § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 24 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II)], a povinnost českých orgánů konzultovat případ žalobce s orgány Polské republiky podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody. Účelem této konzultace je informovat členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, o zařazení cizince do evidence osob, kterým má být odepřen vstup na území, a to za účelem zvážení, zda nezruší jím vydané povolení opravňující dotyčného cizince k pobytu na území Evropské unie. Pokud členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, je nezruší, odstraní členský stát, jenž vydal rozhodnutí o správním vyhoštění, z Schengenského informačního systému záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na území Evropské unie. V takovém případě zanechá stát, jenž udělil cizinci správní vyhoštění, záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na jeho území, toliko do vnitrostátního informačního systému; udělení správního vyhoštění tak má *de facto* právní účinky toliko ve vztahu k území toho členského státu, který správní vyhoštění vydal, nikoliv vůči všem členským státům Evropské unie. Z výše uvedeného plyne, že uložení správního vyhoštění správními orgány České republiky bez dalšího nevede k tomu, že by žalobce nebyl

oprávněn nadále pobývat na základě stále platného dlouhodobého víza na území Polské republiky.

41. Vzhledem k tomu, že žalobce po dobu, kdy byl držitelem polského dlouhodobého víza, jednal v rozporu s právním řádem jiného členského státu Evropské unie, neboť na jeho území bez potřebného povolení k zaměstnání vykonával závislou práci, není evidence žalobce v Schengenském informačním systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie, nepřiměřená ani ve vztahu k případné další žádosti o vydání víza nebo jiného druhu povolení k pobytu. Jenom proto, že Polská republika žalobci v minulosti vydala dlouhodobé vízum, nevznikl žalobci nárok na vydání dalšího obdobného víza kdykoliv v budoucnu. Nelze odhlížet od toho, že žalobce během platnosti původního víza porušil pobytový režim, neboť bez potřebného povolení vykonával práci na území jiného členského státu Evropské unie. Existence záznamu v Schengenském informačním systému nadto nepůsobí absolutní zákaz udělit žalobci vízum či jiný druh pobytového oprávnění (k tomu viz čl. 25 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody). Žalovaný tedy postupoval v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže na věc aplikoval jeho § 119 odst. 1 písm. b). Námitka není důvodná.
42. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že žalovaný nesprávně posoudil otázku přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života (resp. ji posoudil čistě formalisticky) a že neměl možnost se v tomto směru vyjádřit. Soud znovu konstatuje, že žalobce měl právo se v řízení vyjadřovat v celém jeho průběhu až do vydání rozhodnutí (srov. § 36 odst. 1 správního řádu). Konkrétně byl o tom poučen dne 12. 12. 2017 a opětovně pak dne 22. 10. 2018, avšak ani v jednom případě svého práva nevyužil. S ohledem na to, co bylo uvedeno, a na to, že byl žalobce v průběhu řízení zastoupen advokátem, nemůže žalobce nyní namítat, že nedostal prostor k vyjádření. Úvaha žalovaného v napadeném rozhodnutí je založena na tom, že vycestování žalobce do vlasti je z povahy věci zásahem do jeho života, nikoli však zásahem nepřiměřeným. Žalobce sám uvedl, že zde nemá rodinné ani jiné vazby, nehrozí mu tedy odloučení od jeho blízkých. Žalovaný se dále odkázal na vypořádání této otázky v prvostupňovém rozhodnutí, které pokládá za vyčerpávající a s nímž se ztotožňuje. V něm orgán I. stupně uvedl, že žalobce zde pobývá bez povolení, což je v rozporu s veřejným zájmem. S ohledem na krátkou dobu pobytu žalobce nenavázal žádné vazby – jak sám uvedl, přijel výlučně za účelem výdělků a po vypršení víza měl v úmyslu se vrátit na Ukrajinu, kde má těhotnou přítelkyni; v tom mu nebrání ani věk ani zdravotní stav. Takové hodnocení považuje soud za přezkoumatelné, nikoli pouze formalistické (jak namítá žalobce) a mající oporu ve správním spisu. Jelikož se soud s hodnocením žalovaného ztotožnil, je tato námitka nedůvodná.
43. Pokud jde o posouzení existence překážky pro vycestování z důvodu nepříznivé bezpečnostní situace na Ukrajině (vnitřní ozbrojený konflikt), ani v tomto ohledu neshledal soud žádné pochybení. Orgán I. stupně rozhodl o existenci překážek vycestování na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra, v rámci odvolacího řízení požádal žalovaný o jeho přezkoumání ministrem vnitra. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobce do země původu je možné. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra se přitom výslovně zabývali i bezpečnostní situací v zemi původu, přičemž vyšli z toho, že nepříznivá bezpečnostní situace se vztahuje pouze k Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny. Žalobce nicméně bydlí v Čerkaské oblasti, která není zasazena ozbrojeným konfliktem. Závazná stanoviska vychází ze zpráv o zemi původu, které jsou

součástí správního spisu vedeného orgánem I. stupně a žalovaným. Z nich skutečně vyplývá, že v Čerkaské oblasti nejsou od roku 2014 zaznamenávány žádné bezpečnostní incidenty, situace zde je poklidná. Ve vztahu k § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců je rozhodující, že podle zpráv o zemi původu, které jsou rovněž součástí správního spisu, nepanuje na Ukrajině stav tzv. totálního konfliktu, tedy situace, že by žalobce z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě na Ukrajině mohl utrpět zranění nebo být usmrčen v souvislosti s probíhajícím vnitrostátním ozbrojeným konfliktem (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17).

44. Za této situace bylo povinností žalobce prokázat dostatečnou míru individualizace, tj. že by osobně byl pravděpodobně vystaven jako civilista útoku v rámci probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Potřebná míra individualizace je naplněna zpravidla tehdy, když žalobce již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, nebo pokud ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu země původu, ve kterém skutečně žalobce pobýval, a nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, nebo pokud jsou u žalobce dány jiné faktory (osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že se žalobce stane terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 – 24). Žalobce ve správním ani soudním řízení neprokázal, že by před odjezdem ze země původu utrpěl v důsledku ozbrojeného konfliktu vážnou újmu nebo byl takovou újmou ohrožen. Žalobce nebydlel v místě, které je zasaženo ozbrojenými operacemi, nýbrž bydlel v Čerkaské oblasti, do níž se přitom může bez obtíží vrátit za svou přítelkyní. Žalobce neuvedl v řízení žádné skutečnosti, z nichž by vyplýval jakýkoliv důvod, který by zvyšoval riziko, že se stane v zemi původu jakožto civilista terčem svévolného násilí, naopak výslovně potvrdil, že mu ve vycestování nic nebrání. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra tedy správně dovodili, že žalobci nehrozí v případě návratu do země původu vážná újma ve smyslu § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy nejsou dány důvody bránící vycestování. Námitka není důvodná.
45. Soud neshledal důvodnou ani závěrečnou námitku žalobce, že doba 6 měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států, byla stanovena nepřezkoumatelně, a že neodpovídá okolnostem případu ani osobě žalobce. Soud k tomu podotýká, že by délka této doby byla stanovena nepřezkoumatelně tehdy, pokud by z odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo vůbec patrné, proč ji žalovaný stanovil právě v této a nikoli v jiné délce. To však není případ napadeného rozhodnutí. Žalovaný na stranách 9 a 10 napadeného rozhodnutí vysvětlil, že k určení této doby na samé spodní hranici zákonného rozmezí dospěl tak, že zohlednil nezákonné a nežádoucí jednání žalobce spočívající v narušení pořádku ve státní správě a současně skutečnost, že se ze strany žalobce jedná o první takové porušení. Soud má tedy za to, že správní orgány vzaly do úvahy rozhodující okolnosti, tedy závažnost protiprávního jednání a jeho dobu trvání. Stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie v délce 6 měsíců není vzhledem k právě uvedeným východiskům zjevně excesivní. Ostatně právě taková doba je žalovaným v obdobných případech stanovována, jak je soudu známo z úřední činnosti. Námitka není důvodná.
46. K námitce otázky účelnosti rozhodnutí a jeho nadbytečnosti, když se žalobce od zahájení řízení o správním vyhoštění zdržuje mimo území ČR, soud uvádí, že tato námitka není důvodná. Správní orgány posuzují skutkový stav podle zjištění ke dni zahájení správního řízení, a jak správně žalobce uvedl, lhůta správního vyhoštění běží až po právní moci

rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce odešel z území ČR dobrovolně, ale dokud není řízení o uložení správního vyhoštění ukončeno, mohl by se kdykoliv vrátit. Teprve uložení správního vyhoštění je zárukou, že se žalobce na území po stanovenou dobu nebude zdržovat.

47. Soud na základě uvedených skutečností výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
48. Soud dále výrokem pod bodem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. prosinec 2018

Olga Stránská, v. r.
soudkyně